

ΒΥΡΩΝ Γ. ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ

ΚΑΤΑ ΚΗΝΣΟΡΩΝ

ΑΘΗΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΒΥΡΩΝ Γ. ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ

ΚΑΤΑ ΚΗΝΣΟΡΩΝ

Απάντηση στους σύγχρονους
«βυρσοδέψες» των Αθηνών:
«Τι στ' αλήθεια συμβαίνει; Τις πταίει;»
(Ανάλυση χωρίς φόβο και πάθος. Προπαντός χωρίς
φόβο!)

ΑΘΗΝΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012

Αυτοέκδοση, Σεπτέμβριος 2012
Δεν πωλείται
Χαρίζεται *Honoris causa*

*Ἦρθαν ντυμένοι φίλοι
αμέτρητες φορές οι εχθροί μου...*

Οδυσσέας Ελύτης, «Ἄξιον ἐστί».

Βύρων Γ. Πολύδωρας

Κατάγεται από την Ορεινή Ολυμπία. Έχει ένα γιο και δύο δίδυμες κόρες. Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω. Έφεδρος αξιωματικός.

Ξεκίνησε την πολιτική του σταδιοδρομία από την ΟΝΝΕΔ, 1976. Βουλευτής ΝΔ, Β' Αθηνών, εκλεγόμενος συνεχώς σε δέκα τρεις αναμετρήσεις, από το 1981 μέχρι και το 2012 (Μάιος και Ιούνιος), διατελέσας πλειστάκις Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της ΝΔ και υπεύθυνος Τομέων Εξωτερικών και Εθνικής Άμυνας, Παιδείας και Πολιτισμού, Δημ. Διοίκησης, Δημ. Τάξης και Δικαιοσύνης. Στην Βουλή που προέκυψε από τις εκλογές της 6-5-12 (ΙΔ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ) εξελέγη Πρόεδρος της Βουλής με διακομματική υπερψήφιση 179 ψήφων. Στις 4-10-09 είχε εκλεγεί Αντιπρόεδρος της Βουλής με διακομματική υπερψήφιση 232 ψήφων. Διετέλεσε Υφυπουργός Προεδρίας και Κυβερνητικός Εκπρόσωπος, Υφυπουργός Παιδείας, Υφυπουργός Εξωτερικών, Υπουργός Δημοσίας Τάξεως. Το 1997 έθεσε επισήμως υποψηφιότητα για την προεδρία της ΝΔ.

Σπούδασε Νομικά στη Νομική Αθηνών. Πολιτικές Επιστήμες στις ΗΠΑ. Διεθνές Δίκαιο στην Ακαδημία Διεθνούς Δικαίου της Χάγης. Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου. Διεθνή Οικονομικά στο Σάλτσμπουργκ της Αυστρίας. Υπότροφος του Ιδρύματος Φουλμπράϊτ.

Τιμήθηκε με το βραβείο Fontana di Roma της Ιταλικής Ακαδημίας (1992), με το ανώτατο παράσημο της Κυπριακής Δημοκρατίας του Μακαρίου του Γ' (1993), με το βραβείο Ελληνοτουρκικής φιλίας «Ιπεκτσι» (1995), με το βραβείο της Ελληνικής Εταιρείας Μεταφραστών Λογοτεχνίας, για το έργο του «Την παραμονή της Αγίας Αγνής» του Τζον Κητς (1998), με έπαινο της Ακαδημίας Αθηνών για το βιβλίο του «Μείζων Αθήνα» (2002), με τον «Χρυσό Σταυρό» της Ανωτάτης Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εφέδρων Αξιωματικών (2006).

Έχει συγγράψει περισσότερα από 30 βιβλία, μεταξύ των οποίων, «Στα Ιδεολογικά Χαρακώματα», «Περί Αξιοκρατίας», «Πολιτική και Τέχνη», «Θετικός Λόγος», «Ερωτήσεις, Παρατηρήσεις, Σχόλια», «Μπουσίντο: Ο Κώδικας των Σαμουράι», «Μείζων Αθήνα», «Πολιτική Ανάπτυξη στην Ελλάδα: Από το Δόγμα Τρούμαν μέχρι σήμερα», «Αστυνομία: Ο Αέναος Πλατωνικός Φύλακας», «Για μια Νέα Ιδεολογία», «Έλλην λόγος, ο Ευρωπαϊκός λόγος», «Χρηματοπιστωτική κρίση», «Περί Στεφάνου» του Δημοσθένους και άλλα.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Όταν μαθαίναμε γράμματα (αυτά που μετά μανίας απηγόρευσαν και κατήργησαν, κατ' εφαρμογήν του σχεδίου τους περί αφελληνισμού, οι εξακολουθητικοί «μεταρρυθμιστές» της δύσμοιρης παιδείας μας) διδαχθήκαμε στη Γ' Γυμνασίου τον περίφημο «Υπέρ Αδυνάτου» λόγο του Αθηναίου ρήτορα και λογογράφου Λυσία. Θυμάμαι πώς άρχιζε: *«Ου πολλού δέω χάριν έχειν, ω βουλή, τω κατηγορώ, ότι μοι παρεσκεύασε τον αγώνα τουτονί...»* («Δεν απέχω πολύ από του να χρωστώ χάρη στον κατηγορό μου γιατί μου προπαρεσκεύασε αυτόν εδώ τον (πολιτικό-δικαστικό) αγώνα...»).

Έτσι κι εγώ σήμερα, μπορώ να επαναλάβω τα λόγια του Λυσία, εκφράζοντας την «ευγνωμοσύνη» μου προς τους θρασύδειλους υποκριτές και άνανδρους διώκτες μου, που με χτυπούν γιατί δήθεν «διόρισα», ως μετακλητή, δηλαδή ως προσωρινή και όχι μόνιμη, τη θυγατέρα μου Μαργαρίτα στη Βουλή! Θυμίζω πως την είχα προσλάβει ως μετακλητή συνεργάτιδά μου και όταν ήμουν Υπουργός

Δημοσίας Τάξεως και Αντιπρόεδρος της Βουλής. Γιατί τόσοσ πόλεμος τώρα; Έκανα κάτι κρυφά; Ή παράνομα; Μήπως γιατί κάποιοι δεν χώνεψαν ακόμη το γεγονός ότι εξελέγην Πρόεδρος της Βουλής με 179 ψήφους, όταν το κόμμα μου είχε μόνον 108 ψήφους στη Βουλή; Γι' αυτό και μας πληροφορούν ότι υπήρξα Πρόεδρος μιας ημέρας ή ολίγων ωρών; Η ιστορία όμως έγγραψε πως Πρόεδρος της ΙΔ΄ Περιόδου της Βουλής των Ελλήνων υπήρξε ο Βύρων Γ. Πολύδωρας. Είτε το θέλουν είτε όχι. Εδώ ένας βουλευτής του κόμματός μου, που αρέσκεται να φωτογραφίζεται σε ρωμαϊκές πόζες με πετσέτες στο λουτρό του, απείχε τότε επιδεικτικά της ψηφοφορίας. Προφανώς και ευτυχώς (που δεν έχω τέτοιους φίλους) με απεδοκίμασε. Αλλά εμείς δεν είμαστε ανιχνευτές φθόνου. Γνωρίζουμε τις δυσκολίες της πολιτικής. Μέσα από αυτές πορευθήκαμε κοντά σαράντα χρόνια τώρα. Και νικήσαμε. Χωρίς να ζηλέψουμε καμμία εύνοια και χωρίς να προσχωρήσουμε ούτε στιγμή στις μεθόδους των «συντροφικών μαχαιρωμάτων». Ποτέ.

Τα «μορμολύκεια» της δημοσιογραφίας σε γενική επιστράτευση, μαζί με τα διατεταγμένα αποσπάσματα των bloggers, οργάνωσαν και επραγματοποίησαν τη μεγαλύτερη και γεμάτη χολή και κακεντρέχεια συκοφαντική εκστρατεία εναντίον μου. Τους «ευχαριστώ» γιατί μου δίνουν έτσι την ευκαιρία να μιλήσω για το πώς κατάντησε η πολιτική και πώς αυτή διεξάγεται σήμερα, στα «χρόνια της χολέρας». Να μιλήσω για το ρόλο των εγκάθετων και κεκρακτών δημοσιογράφων αφ' ενός, καθώς και για τους «υποβολείς», εμφύλιους κατά τεκμήριο αντιπάλους μου, οι οποίοι τους αναθέτουν την «εκτέλεση συμβολαίων», αφ' ετέρου. Οι τελευταίοι μένουν στο σκοτάδι. Καυχώνται μάλιστα και καμαρώνονται μεταξύ τους ότι είναι οι πιο σκοτεινοί τύποι που πέρασαν ποτέ από την πολιτική. Και έτσι πορεύονται. Συκοφαντώντας, ραδιουργώντας, ρουφιανεύοντας. Πάντοτε στο σκοτάδι.

Μου δίνεται η ευκαιρία ακόμη να μιλήσω και για τον εαυτό μου. Και να πω ανοιχτά πως αυτοί που με χτύπησαν - χτυπούν έκοψαν αυτή τη φορά τις γέφυρες.

Δεν άφησαν περιθώρια «συμφιλίωσης». Σκότωσαν την μεγαθυμία μου απέναντί τους. Γιατί χτύπησαν τον πυρήνα της οντότητάς μου. Εμένα, ως πατέρα, και το παιδί μου. Δηλαδή, ό,τι πιο ιερό. Έλαβα το σήμα.

Δεν υπήρξα ποτέ στη ζωή μου συνωμότης. Ούτε προδότης. Ούτε ρίγασπης και λιποτάκτης. Άλλοι υπήρξαν τέτοιοι. Όπως εκείνοι που με χτυπούν σήμερα. Με την άθλια στόχευση να με ταπεινώσουν. Ματαιοπονούν. Δεν είπα ότι δεν υποφέρω. Υποφέρω αλλά αντέχω. Αντλώ δύναμη από το δίκιο μου. Και από την προσευχή μου στον Θεό. Έχει συμβεί πολλές φορές στο παρελθόν. Με εγοήτεψε πάντα η ανοιχτή αγορά του δημόσιου βίου. Εκεί μιλούσα. Εκεί δρούσα. Εκεί ανέτρεφα τα παιδιά μου. Εκεί έθαβα τους νεκρούς μου. Δεν κρύφτηκα ποτέ πίσω από κάποιο προπέτασμα καπνού ή πίσω από κάποιους άλλους, οι οποίοι τάχα θα έφταιγαν και εγώ θα εσωζόμουν κρυπτόμενος. Αυτό το «χούι» άλλοι το έχουν και το τηρούν. Εγώ πάλεψα ανοιχτά. Αντιμάχησα ανοιχτά. Και απεκόμισα την αναγνώριση

και τον σεβασμό από όλους, φίλους και αντιπάλους. Βέβαια ο σεβασμός δεν είναι έννοια απαιτητή και αγώγιμη. Αφορά περισσότερο εκείνον που τον αποτίει παρά εκείνον που τον εισπράττει. Στην περίπτωση των δικτών μου, απλά, δεν έχουν εκείνη την εσωτερική ηθική ουσία που παράγει σεβασμό και εκτίμηση. Είναι θέμα ψυχικής υγείας. Τα άτομα είναι άρρωστα.

Ματαιοπονούν οι διώκτες μου γιατί υπερτίμησαν τις συνωμοτικές και συμμοριακές ικανότητές τους. Νόμισαν πως το «κράξιμό» τους είναι υπερόπλο. Ενώ απλά είναι το «ήθος» τους και η ταυτότητά τους. Δεν τους είχα και για κάτι καλύτερο. Και υποτίμησαν τα στοιχεία του δικού μου χαρακτήρα και της δικής μου ιστορίας. Με πρώτο ότι δεν τους φοβάμαι. Είναι άλλωστε ανίκανοι και στο να μου προκαλέσουν φόβο. Μόνον αηδία και σιχασιά μου προκαλούν. Δεν τους λογάρισα ποτέ. Είχα πάντα το δικό μου εικονοστάσι. Εκεί άναβα κερί. Στην πατρίδα μου πάνω απ' όλα, στην ιστορία της Ελλάδας, στη γλώσσα μου την Ελληνική, στην

οικογένεια και στην πολιτισμική μας παράδοση, στην Ελληνορθοδοξία μ' ένα λόγο προσκυνούσα. Και ειλικρινά χαίρομαι όταν βλέπω πως οι δικές μου επιλογές, τους προκαλούν τέτοιες αντιδράσεις σαν αυτές που νοιώθουν και εκδηλώνουν οι δαιμονισμένοι στη θέα του Σταυρού. Και αν μου πουν, όπως μου είπαν, πως η Μαργαρίτα μου είναι ... υπαίτια της ανεργίας στην Ελλάδα ή στον Ευρωπαϊκό Νότο και πως αυτή προκάλεσε ... την εθνική και παγκόσμια νομισματοπιστωτική κρίση(!) μάλιστα κάποιοι μου θυμίζουν και το λατινικό, πως *«η γυναίκα του Καίσαρα δεν αρκεί να είναι τίμια αλλά και να φαίνεται τίμια»* ή πως προκαλεί(!) με την πρόσληψή της ως μετακλητής υπαλλήλου γιατί *«όλα είναι διαχείριση συμβόλων»* και άλλες παρόμοιες μπαρούφες, τους απαντώ. Αυτά μου θυμίζουν τον Αισώπειο μύθο του λύκου με το αρνάκι, κατά τον οποίο ο λύκος που ήθελε να φάει το αρνάκι, αλλά έψαχνε για κάποιο πρόσχημα, του έλεγε να φύγει από την θέση του γιατί του θόλωνε το νερό, παρά το γεγονός ότι το ευγενές θηλαστικό που πίνει ως

γνωστόν με τη μέγιστη διακριτικότητα, μόλις που άγγιζε με τα χείλη του το ρέον ύδωρ και, ακόμη χειρότερα, ήταν σε κατώτερο σημείο στη ροή του μικρού ρυακιού, σε σχέση με τη θέση του λύκου. Αυτά διδάσκει ο Αίσωπος για να μας δείξει το παράδοξο στο καταδικαστέο δόγμα της υποκρισίας: *προφάσεις εν αμαρτίαις*. Έτσι και στην περίπτωση μου. Ψάχνουν για προφάσεις. Επερίσσευσε ο λαϊκισμός και η υποκρισία. Και εγώ ερωτώ, αν ήταν μια άλλη μετακλητή και όχι η θυγατέρα μου τότε θα ήταν εντάξει η εθνική και παγκόσμια πολιτική και ηθική τάξη; Η επιλεκτική επίκληση τέτοιων επιχειρημάτων μόνον φασιστική νοοτροπία δείχνει. Γιατί όταν βιάζουν τη λογική με τα τρελλά και αυταρχικά επιχειρήματα των «αρχόντων» και τηλε-εισαγγελέων, τότε το επόμενο βήμα είναι να υποχρεώσουν όσους αποδέχονται την τρελλή λογική να περπατούν στα γόνατα. Δεν προτίθεμαι να γονατίσω. Γιατί όπως λέει ο αγέρωχος Φωτεινός (του Βαλαωρίτη) στο φεουδάρχη Τζώρτζη Γρατζιάνο, «... *θάταν μέγα κρίμα τιμή να θάψω κι'όνομα μέσα σ'αυτό το μνήμα!*».

Και μια και τόφερε η κουβέντα, πώς και δεν χάλασε η εθνική και παγκόσμια τάξη και ηθική όταν το 2009 υπουργοί και μάλιστα ένας «ευαίσθητος» υπουργός σε ευαίσθητο και λεπτό υπουργείο διόριζε μονίμους μάλιστα υπαλλήλους με απόλυτη «αξιοκρατία», οι οποίοι είχαν μεταξύ τους ένα κοινό «αξιοκρατικό» χαρακτηριστικό, ότι κατήγοντο από τον τόπο εκλογής του «αδιάφθору» υπουργού; Δεν ήταν τότε κρίση; Ή το 2012, όταν διόρισε δεκαπέντε ή και περισσότερους μετακλητούς στη Βουλή με τα αυτά προσόντα καταγωγής, ο ίδιος «αντιφάυλος» πολιτικός, υπό άλληνη ιδιότητα τώρα; Δεν είναι γι' αυτούς τους διορισμούς κρίση και ανεργία στη χώρα; Μόνον για εμένα και τη θυγατέρα μου; Δεν παριστάνω τον Αγαμέμνονα, ούτε διανοούμαι να θυσιάσω τη Μαργαρίτα μου. Δεν έκανα τίποτα παράνομο και τίποτα ανήθικο. Δεν θυσιάζω την άξια συνεργάτιδά μου. Δεν γίνομαι «θυσιαστής» της θυγατέρας μου για οποιουσδήποτε λόγους. Μάλιστα για έναν απόπλου αμφίβολο ούτως ή άλλως. Για να δείξω έμπρακτη μετάνοια για το κακό που δεν

έκανα; Ή για να ενοχοποιήσω αδίκως την Μαργαρίτα μου που ποτέ και κανέναν δεν προκάλεσε παρά μόνο τους ασπάλακες των καταγωγίων και τούτο γιατί είναι κόρη μου; Αλλά και προπαντός δεν τη θυσιάζω, γιατί «έφτυσα αίμα» για να αναθρέψω τα παιδιά μου. Και δεν έχω στον κώδικά μου εγώ την οικογένεια και τα παιδιά μου σαν κάτι το θεωρητικό και κοσμικό. Την έχω σαν θρησκεία. Σαν κάτι ιερό. Και ακόμη, γιατί δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να υποκύψει στις επιταγές-προσταγές των φαύλων υποκριτών και κηνσόρων. Δεν θα ήταν μόνον ήττα. Θα ήταν παραίτηση και παράδοση στους άτιμους για να σώσω... την τιμή μου. Κάτι σαν εκούσιος βιασμός. Όχι! Υπάρχει και ένας στίχος που με εμπνέει και με καθοδηγεί:

*«Όσο είν' ο κλέφτης ζωντανός Τούρκο δεν προσκυνάει.
Κι αν πέσει το κεφάλι του δεν μπαίνει σε ταγάρι.
Το παίρνουν οι σταυραετοί να θρέμουν τα παιδιά τους,
να κάνουν πήχες τα φτερά και σπιθαμές το νύχι». –*

Β.Γ.Π.

14.IX.2012

ΚΑΤΑ ΚΗΝΣΟΡΩΝ

Απάντηση στους σύγχρονους
«βυρσοδέψες»* των Αθηνών:
«Τι στ' αλήθεια συμβαίνει; Τις πταίει;»
(Ανάλυση χωρίς φόβο και πάθος. Προπαντός
χωρίς φόβο!)
του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα

*Ήρθαν ντυμένοι φίλοι
αμέτρητες φορές οι εχθροί μου...*

Οδυσσέας Ελύτης, «Άξιον εστί».

Οι νέοι κήσσορες

Η τηλεοπτική «δημοκρατία» και τα «μπλογκομάγαζά» της δείχνουν τα δόντια τους, τα φαιά, λειψά και κούφια. Σαν «γκολουμνικοί» τύποι σε ταινίες θρίλερ. Με επικοινωνιακά τεχνάσματα, χονδροειδή και άξεστα, επιχειρούν να επιβάλουν τη δική τους

* Ήταν το επάγγελμα του διαβόητου δημαγωγού Κλέωνα, αντιπάλου του Περικλή, στην αρχαία Αθήνα, που τόσα δεινά προκάλεσε στην πόλη του.

δικαιοσύνη και, το χειρότερο, τη δική τους ηθική. Τον νόμο του Λυντς και της Κου-Κλουξ-Κλαν. Ντελάληδες πρωτόγονοι. Ούτε καν προπαγανδιστές. Χυδαίοι υβριστές. Αυτοί και τέτοιοι είναι. Τηλεοπτικό λυντσάρισμα και καννιβαλισμός. Αυτή είναι η πολιτική και κοινωνική πρόοδος του 21^{ου} αιώνα! Οι ποικιλώνυμες συμμορίες, σε τυπική ή άτυπη οργανωτική σύνταξη, επιχειρούν τον έλεγχο της πολιτικής και της οικονομίας. Οι μέγιστοι διακινητές των πάντων αναλαμβάνουν σαν ομάδες ενόπλων να «εκτελούν συμβόλαια». Οι πολιτικοί, όχι φυσικά όλοι, αλλά οι συγκροτούντες τις ηγεσίες και οι προβεβλημένοι ή διαθέτοντες ισχυρούς προστάτες, από τις αβεβαιότητες και ανασφάλειές τους παρά ταύτα κινούμενοι, συμμαχούν μαζί τους και δέχονται ή μισθώνουν τις αθέμιτες υπηρεσίες τους, προκειμένου να εξοντώσουν τους υπαρκτούς ή φανταστικούς αντιπάλους τους. Με κούφιες καταγγελίες, με χειρισμό της μισής αλήθειας και της ασάφειας, με τεχνάσματα υποβολής, με τους ήχους των πολεμικών ταμπούρλων, με επίκληση της δήτην

συμμαχίας τους με τον πάσχοντα λαό και τον δυστυχούντα άνεργο ή συνταξιούχου υπέρ του οποίου κόπτονται ότι ενεργούν και με την επισήμανση του γεγονότος ότι ο πολιτικός «προϊστάμενος» του καταγγελλομένου, ο αγωνιζόμενος για τη σωτηρία του έθνους και του λαού, έχει σφόδρα ενοχληθεί από το «έγκλημα» που έχει διαπραχθεί, και χωρίς να αφήνουν χρόνο στον ακροατή ή τηλεθεατή να σκεφθεί και να προλάβει να κρίνει, οι τηλε-εισαγγελείς χτυπούν. Ο «αποδιοπομπαίος τράγος» βρίσκεται ήδη ιπτάμενος στο χάσμα του γκρεμού! Αυτή είναι η μέθοδος «εκτελέσεως».

Η διαπλοκή μεταλλάσσεται

Μεσοπρόθεσμα οι διώκτες είναι ευτυχημένοι. Εν τω μεταξύ όμως, γιγάντιες βδέλλες, εγχώριες και διεθνείς, αφαιμάσσουν το αίμα των φτωχών βιοπαλαιστών-δημιουργών. Αφαίμαξη δισεκατομμυρίων ευρώ, με άμεση συνέπεια τον υπερπλουτισμό των απλήστων της ελίτ από τη μια και τη μαζοποίηση των κοινωνιών και τη δουλοποίηση των λαών από την

άλλη. Στην πορεία, οι πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες που κάνουν αυτή την ειδική χρήση των μέσων που ελέγχουν ή που μισθώνουν για «εκτέλεση συμβολαίων», – το φαινόμενο είχε αποκληθεί, προ εικοσαετίας, ευγενικά, ανώνυμα και ανώδυνα, **διαπλοκή**, αργότερα απεδόθη πιο λαϊκά με τον όρο «νταβατζήδες», πέντε τον αριθμό μάλιστα – διαπιστώνουν πάντοτε με έκπληξή τους (!) ότι οι «μαφιόζοι» διαχειριστές και συνεργάτες τους, αφού εισέπραξαν τις αμοιβές τους σε χρήμα και σε δουλειές, συνήθως κρατικές δουλειές και άλλες πάσης φύσεως άδειες και απαλλαγές, έχουν αυτονομηθεί. Και δουλεύουν για λογαριασμό τους. Οι κρατικές δουλειές και προμήθειες δεν τους αρκούν πλέον. Εχρησιμοποίησαν όσο εχρειάζοντο τους πολιτικούς, τα δήθεν αφεντικά τους. Τώρα ή σε κάποια στιγμή του μέλλοντος παίζουν μόνοι τους το power game, όπως το σκηνοθετεί ο Μάρτιν Σκορτσέζε στις *«Συμμορίες της Νέας Υόρκης»*. Δεν δουλεύουν με σχέση εξαρτημένης εντολής και εργασίας. Διαλέγουν «στόχους», επιλέγουν τον

καιρό και τα μέσα και χτυπούν. Η στοχοποίηση, μέσω του «κραξίματος», δεν είναι τυχαία. Είναι ένδολη και προμελετημένη πράξη. Όχι απλώς προπαρασκευαστική πράξη εγκλήματος. Αλλά καθαρή ηθική αυτουργία σε δυνητικό έγκλημα. Γιατί όλο και κάποιος «αγανακτισμένος» πολίτης ή «ιδεολόγος» αντιεξουσιαστής, του οποίου «οπλίζουν το χέρι», θα βρεθεί για να επιβάλει την «κάθαρση». Έτσι σκότωσαν τότε, το Καλοκαίρι του 1821, και τον Αντώνιο Οικονόμου οι πρόκριτοι της Ύδρας!

Οι πολλαπλοί στόχοι

Συχνά εφαρμόζουν τη μέθοδο του πολλαπλού, διπλού ή τριπλού στόχου ή σκοπού. Ένας, ο αμέσως στοχοποιούμενος και βαλλόμενος, ο οποίος κατά κάποιον τρόπο και κατά τις περιστάσεις είναι γι' αυτούς μία δυνητική πολιτική απειλή που πρέπει να τρομοκρατηθεί, να αποδομηθεί, να εξοντωθεί. Και οπωσδήποτε να εξουδετερωθεί. Άλλος, ο κλασσικός αντιπερισπασμός ή αποπροσανατολισμός. Το χτύπημα του νομικού ή ηθικού «παραβάτη»,

σύμφωνα πάντοτε με τα δικά τους κριτήρια, θορυβώδες και υπό την τρομοκρατική μουσική υπόκρουση της «έκτακτης επικαιρότητας», εξυπηρετεί τη στροφή της προσοχής προς το «συμβάν», αντί του πραγματικά μεγάλου θέματος που πρέπει να κρυβεί, σκεπασθεί, αποσιωπηθεί. Και ο «κουργιαχτός» από την επίθεση κατά των «πταισματοπαραβατών», έστω, σκεπάζει τα πραγματικά κακουργηματικά εγκλήματα των πολιτικών και κυρίως των οικονομικών αφεντικών τους. Είδατε ποτέ κριτική κατά της πραγματικής πολιτικής οικογενειοκρατίας τους; Ή μήπως είδατε και βλέπετε πάντα εμετική δουλικότητα σε άπειρες παραλλαγές; Ή μήπως δεν καταλαβαίνετε και δεν μπορείτε να αναγνωρίσετε τους προμηθευτές του λιβανιού στα θυμιατά των λιβανιστών δημοσιογράφων; Θεία εμπνεύσει ενεργούν ή μήπως γιατί εντυπωσιάζονται από τα «προσόντα» των «γόνων» και των υπηρετών των χορηγών και τους προβάλλουν οι «δημοσιογράφοι» ενημερώνοντας υπεύθυνα, αντικειμενικά, ανιδιοτελώς και άδοξα το κοινό τους;

Ο διορισμός ενός ή μιας μετακλητού υπαλλήλου είναι ο ορισμός της οικογενειοκρατίας; Ωραίο, έστω και «γκροτέσκο» τέχνασμα αποπροσανατολισμού! Για να ξεχάσουμε έτσι τους κοτζαμπάσηδες και τους Νενέκους και τους αιώνιους δωσίλογους που είναι καλοκαθισμένοι και αμετακίνητοι στο σβέρκο μας! Είδατε μήπως ισοδύναμο πόλεμο κατά της συγγνής τοκογλυφίας των εγχωρίων τραπεζιτών για παράδειγμα; Κατά της χορηγήσεως των πάσης φύσεως αδειών και δανείων; Είδατε ή ακούσατε ποτέ καμιά πληροφορία για το σε ποιους χορηγήθηκαν από τους εντιμότατους τραπεζίτες τα δάνεια δεκάδων δισεκατομμυρίων; Και τι τύχη είχαν, από την άποψη της επενδυτικής χρησιμότητας; Αλήθεια, τι απέγινε εκείνη η φοβερή έκθεση των ελεγκτών της «Black Rock»; Λέγανε πως είχαν βρει σημεία και τέρατα. Είδατε μήπως κριτική ουσίας κατά των «επιχειρηματικών» δραστηριοτήτων των ιδίων ή των μελών των οικογενειών της «ηγέτιδας τάξης» από τους άτεγκτους, ασυμβίβαστους και αδιάφθορους δημοσιογράφους ή bloggers; Είναι

μήπως «νόμιμο και ηθικό» και εκτός πάσης κριτικής οι πενθεροδιαβίωτοι και οι κάθε λογής κληρονόμοι; Είδατε καμμιά κριτική για τα αγοραστά διδακτορικά από τους γόνους, απογόνους, επιγόνους και στη συνέχεια για την κατάληψη επιλέκτων και πολύφερνων, εν είδει προίκας, θέσεων; Ή μήπως αντιθέτως είδατε τους κήνσορες «δημοσιογράφους» να γλείφουν αυτούς τους «ήρωες» του κατεστημένου αρειμανίως; Οι «αγιογράφοι» των media δεν προβάλλουν απλώς τους αρεστούς τους. Τους υποβάλλουν και τους επιβάλλουν στους αφελείς τηλεθεατές ή αναγνώστες. Σε λίγο θα τους κάνουν να προσκυνούν στη θέα των ινδαλμάτων-μαριονετών, των πολιτικών και άλλων αστέρων. Διακόπτω εδώ τον κατάλογο των πραγματικά κακουργηματικών και προδοτικών πράξεων, των αποσιωπωμένων και υποθαλπομένων από τους ίδιους τους λαύρους ιεροεξεταστές, τους εκτοξεύοντες μύδρους κατά παραγγελίαν, τους «γενναίους» και «αδιάφθορους» διώκτες του... μετακλητού υπαλλήλου! Ενδεικτικός ήταν ο κατάλογος. Και δηλωτικός του ότι

είναι γνωστός πλέον. Σε περισσότερους απ' όσους φαντάζονται. Και ότι με τους αντιπερισπασμούς τους ματαιοπονούν να κρύψουν τον κατάλογο και τους υπαιτίους. Μολονότι αγωνίζονται να μη σας επιτρέψουν να τον δείτε. Ο αντιπερισπασμός τους είναι και κακό πρόσχημα. Και ακόμη χειρότερα επίδειξη - «μπλόφα» δήθεν κοινωνικής ευαισθησίας. Ιδίως μετά την γενναίοφρονα «κάθαρση» των κακουργημάτων... μετακλητών!!! Και ο **τρίτος**, η αποσύνθεση του κοινωνικού και εθνικού ιστού. Αυτός ο τρίτος στόχος συνοδεύεται από τα πιο εμφυλιοπολεμικά και αντισυστημικά θεωρήματα ή συνθήματα που ζυγίζουν τόνους φθόνου, εμπάθειας και μισαλλοδοξίας. Συνθήματα αμιγώς ταξικού χαρακτήρα, που προβάλλονται ως δήθεν αναλυτικά και αποδεικτικά επιχειρήματα μη επιδεχόμενα αμφισβήτηση. Ξεχνούν ότι όποιος ρίχνει στα θηρία κομμάτια κρέας από το δικό του σπίτι στο τέλος θα υποχρεωθεί να βρεθεί και ο ίδιος στα δόντια τους. Δεν υπάρχει οδός διαφυγής. Ο τρίτος στόχος συχνά είναι διεθνών διασυνδέσεων, ως προς τον συντονισμό, τις

ομοιότητες στο *modus operandi*, και ως προς τα ενδημοεπιδημικά φαινόμενα που επάγεται. Σε τρεις μήνες για παράδειγμα συνετελέσθη η «Αραβική άνοιξη». Έτσι ξαφνικά και όλως αυθορμήτως. Και ακόμα ψάχνονται οι αναλυτές για το πώς και το γιατί και για το πού πηγαίνει το πράγμα! Εκτός από τις σφαγές που συνεχίζονται θρησκευτικο-ιδεολογικά!

Τα μέσα και οι τεχνικές κατά του κοινοβουλευτισμού

Η δημαγωγία και ο φτηνός λαϊκισμός λειτουργούν ως «επιχειρησιακά» μέσα πολέμου σε όλο τους το μεγαλείο. Δεν χαϊδεύουν οι δημαγωγοί - συνθηματολόγοι απλώς τα αυτιά του λαού. Τον ερεθίζουν, τον διεγείρουν, τον υποκινούν (με την έννοια του Ποινικού Κώδικα) και του ξυπνούν τα πιο ζωώδη ένστικτα. Τον καθιστούν εν δυνάμει κανίβαλο. Το δόγμα του πρώιμου Άγγλου πολιτικού στοχαστή και μεγάλου Ελληνιστή Τόμας Χομπς (1588 – 1679) «*homo hominis lupus*» («άνθρωπος άνθρωπο λύκος») επίκαιρο παρά ποτέ. Επίκαιρο, εκσυγχρονισμένο, ηλεκτρονικό, ψηφιακό. Και πάντα κανιβαλικό. Οι ηλεκτρονικοί

δημαγωγοί δεν θέλουν απλά να ηγηθούν. Αυτό ήταν έργο και σκοπός των παλιών παραδοσιακών πολιτικών τύπου Κλέωνα της αρχαίας Αθήνας, που ήσαν ρήτορες και γητευτές λαοπλάνοι, κάπως σαν ηθοποιοί της όπερας ή της οπερέτας, καμποτίνι κάποτε, καταστροφείς πάντοτε. Οι σημερινοί δημαγωγοί είναι φαντάσματα του μεσαιωνικού δημόσιου βίου. Με κυνήγι μαγισσών και με κυνηγούς βαλτούς από τους προσωπάρχες εφήμερων αυλών. Με αυτόκλητους δημοσίους κατηγορούς, σύμφωνα με το δικό τους δίκαιο και με τη δική τους καρτουνίστικη ηθική, «επιχειρούν» με τις δικές τους «αρχές νομιμότητας και αναλογικότητας», *διωλίζοντας τον κώνωπα και καταπίνοντας την κάμηλον*, όπως καταγγέλλει τους αδίστακτους Γραμματείς και Φαρισαίους, τους υποκριτές, ο Χριστός μας. Η διαπόμευση και ο προπηλακισμός, η αποδόμηση μ' έναν λόγο, συντελούμενη ήδη από την προδικασία, είναι το «υπερόπλο» τους. Εξουδετερώνει και εξοντώνει το θύμα-στόχο τους, πάντα αναπολόγητο, πριν αποδειχθεί η αθωότητα ή

η ενοχή του. Εννοείται πως η βάση του κατηγορητηρίου είναι η ιδιότητα του «δράστη» ως μέλους του Κοινοβουλίου. Το οποίο εμφανίζεται ως φωλεά εχιδνών. Και ως άντρο κακοποιών. Και ως «οίκος ανοχής» που πρέπει να καεί, όπως απαιτεί σε έμμετρο λόγο η πολεμική ιαχή της «πλατείας»! Όπως εννοείται, ότι η ενοχή είναι πλήρως «αποδεδειγμένη» άμα τη εκδόσει του τηλεοπτικού τους κατηγορητηρίου! Η όποια δίκη έπεται ή σύρεται γονατιστή στα πόδια του ψηφιακού αφέντη!

Νέα Δικαιοσύνη και νέοι τρόποι απονομής της

Νέοι θεσμοί, νέα ήθη, νέοι ορισμοί. Κυρίως στον ορισμό της Δικαιοσύνης. Υπενθυμίζεται πως ο Πλάτων το μέγα έργο του το τιτλοφορεί «*Πολιτεία ή περί Δικαιοσύνης*». Αυτή είναι μία πολλά σημαίνουσα εξίσωση. Όμως, αντί για την απόδοση της εξουσίας στους αρίστους και στους φύλακες, αυτή παραδίδεται σήμερα στους αυθαίρετους και ανομιμοποίητους φυσικά χειριστές της λεκτικής και όχι μόνον βίας. Όπως τότε στις κοινωνίες των

σπηλαίων και όπως πάντα συμβαίνει στις εποχές κρίσης, διχασμού και εμφυλίων παθών και διενέξεων, δηλαδή της βαθείας παρακμής των ανθρώπων και της εποχής του θριάμβου των δαιμόνων. Ένας ορισμός της πολιτικής, ποσοτικών και όχι ηθικών κριτηρίων, λέει: *Πολιτική είναι ένα διαρκές παιχνίδι εξουσίας, που κορυφώνεται με τη χρήση βίας*. Βίας είτε του ροπάλου είτε του μη επανδρωμένου βομβαρδιστικού, ανάλογα με τις εποχές και τις περιστάσεις. Ωστόσο, όλη η ιστορία του πολιτισμού της ανθρωπότητας δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας διαρκής αγώνας για να εκτοπισθεί η βία από την πολιτική και στην θέση της να μπει η διαλλαγή και η συμφιλίωση. Όπως έλεγε ένας άλλος μεγάλος Βρετανός πολιτικός φιλόσοφος, ο Έντμουντ Μπουρκ (1729 – 1797), *«ballots instead of bullets»* («ψήφοι αντί για βόλια»). Να ακυρωθεί, επάσχισε ο αιώνιος λογικός άνθρωπος, αυτός ο ποσοτικός ορισμός της πρωτόγονης πολιτικής και στη θέση του να τεθεί ο ηθικός και αξιακός ορισμός της. Που σημαίνει συσπείρωση των μορίων της κοινωνίας

γύρω από τις αρχές και αξίες: **α)** *Του ωφελείν και μη βλάπτειν* (Ιπποκράτης), **β)** Του σεβασμού και της τήρησης της υπάρχουσας θεσμικής τάξης και των νόμων της πατρίδας (Σωκράτης), **γ)** Της αξιοκρατίας, ήτοι για τα δημόσια αξιώματα και τις τιμές «*απ' αρετής προτιμάται*» (Θουκυδίδης) και «*δοτήρ δε τούτων μόνη η αξιότης εκάστου*» (Πολίτευμα της Επιδάουρου, 1822), **δ)** Της ενότητας λόγου και πίστεως, και της φιλοπατρίας (όρκος του Αθηναίου εφήβου και των ηρώων του Ιερού Λόχου στο Δραγατσάνι), **ε)** Της ελευθερίας και της δημοκρατίας μ' ένα λόγο. Στις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, ισχύει το πολιτικό «τεκμήριο ελευθερίας», το ανάλογο δηλαδή προς το «τεκμήριο αθωότητας» του ποινικού δικαίου. Που σημαίνει: Ο κάθε πολίτης είναι ελεύθερος να πράττει τα πάντα εκτός από εκείνα που του απαγορεύει ο νόμος. Και όχι είναι ελεύθερος να πράττει μόνον εκείνα που του επιτρέπει ο νόμος! Η διαφορά είναι τεράστια. Στην πρώτη περίπτωση, είναι ελεύθερος ο άνθρωπος να κινείται στον «Παράδεισο» της Δημοκρατίας, ενώ

στη δεύτερη είναι δεμένος και κινείται μόνον μέσα στα όρια, στο σιδερένιο κλουβί, της «Κόλασης» των φασιστικών και ανελεύθερων περιορισμών. Μιλούμε πάντα για τον «δίκαιο νόμο» της Δημοκρατίας. Εκείνον που είναι η ασπίδα του σωστού και αδύνατου πολίτη και όχι για εκείνον που είναι η εμπαθής και αυθαίρετη βούληση του ισχυρού δυνάστη που αλλάζει κατά τις περιστάσεις, κατά τις επιθυμίες του και κατά τις σκοπιμότητές του. Εκείνον το νόμο που εμπεριέχει απαραίτητως τα στοιχεία της σταθερότητας, της διάρκειας, της αναδρομικότητας, της αναλογικότητας και του φυσικού δικαστού. Αν δεν έχει αυτά τα στοιχεία ένας νόμος δεν είναι δίκαιος νόμος, αλλά νόμος ορέξεων, ετσιθελισμών και γούστου. Δηλαδή, «μπλογκονόμος» του σύγχρονου «ιεροεξεταστή»! Τότε, στον Μεσαίωνα, τους αντιπάλους τους έκαιαν επί της πυράς. Σήμερα τους σκοτώνουν - εξοντώνουν ρίχνοντάς τους στην πυρά των «μπλογκς» προς εξευτελισμό και διαπόμπευση. Έτσι νομίζουν.

Πίσω στις σπηλιές των πρωτόγονων ηθών του νόμου της ζούγκλας

Όταν «δικάζεται» ο επιλεγείς στόχος, με τα κατηγορητήρια του ζώδους ενστίκτου και της εμπάθειας, όπως προείπαμε, οι άλλοι, οι πολλοί, πολίτες και πολιτικοί, συνήθως λουφάζουν και κρυπτόμενοι εύχονται ή και παραδίδονται στον αναλαβόντα την επιχείρηση εξόντωσης του ενός, να μην «τους πάρουν τα σκάγια». Καμμία αντίρρηση ή ένσταση δεν προβάλλεται προς τους εκτελεστές του οργανωμένου σχεδίου. Ξέχασαν ότι *«ουδείς αναμάρτητος»*. Ή μάλλον, το θυμούνται υποκριτικά ως απολογία τους στους δυνατούς και το ξεχνούν όταν ξεχειλίζει ο φθόνος για να ξαναχτυπήσουν. Δεν βλέπουν την αδικία που γίνεται σε βάρος ενός αθώου ανθρώπου, πλην ασυμβίβαστου αγωνιστή. Αποδέχονται τους χυδαίους ιερόσυλους να κάνουν κηρύγματα ηθικολογίας και εξιλασμού, περιμένοντας

φοβισμένοι και άβουλοι τη σειρά τους. Και οι ιερόσυλοι συνεχίζουν ακάθεκτοι. Εκείνοι που δεν έχουν ιερό και όσιο παριστάνουν τους ιεροκήρυκες και τους ηθικολόγους. Και χρησιμοποιούν το επιχείρημα «νόμιμο και ηθικό» που γεννήθηκε για «νομιμοποίηση» offshores που τις αφήνουν άθικτες και ανεξερεύνητες, σαν αντίβαρο απύθμενης πονηρίας, και στην περίπτωση της μετακλητής θυγατέρας. Πολύ λογική και δίκαιη εξίσωση!!! Αξιοποιούν τα όπλα της «κοινωνικής δικτύωσης» στρατολογώντας μέλη σε γκρούπες ποικίλες, ετερόκλητες και ψυχανώμαλες. Ο φθόνος είναι το μόνο, ίσως κυρίαρχο, «πνευματικό» και «ψυχικό» τους εφόδιο. Άλλοι προσέρχονται στο πάρτυ του καννιβαλισμού αυτόκλητοι, αυθορμήτως. Δεν θέλουν να λείψουν από τη φονική όσο και βρώμικη δράση της αγέλης των υαινών. Η σύνθεση της κοινωνίας από τέτοια άτομα και υποσύνολα δεν είναι ενωτική και συλλογική. Είναι *a priori* διαλυτική. Είναι σαν ένα συνονθύλευμα από σχέτες άρρωστης άποψης και ιδεοληψίας. Και το όχι

παράδοξο, οι ιδεοληψίες τους βρίσκονται τόσο στις αναρχοαριστερές μπροσούρες όσο και στα φασιστικά εγχειρίδια. Έτσι, ακυρώνεται η ουσία της πολιτικής και ειδικά της δημοκρατίας. Προτείνεται τότε μια κοινωνική οργάνωση χωρίς κανόνες, αλλά με τα κριτήρια και τις αξιολογικές εκτιμήσεις του ηλεκτρονικού εκτελεστή και «αρθρογράφου» κατά το δοκούν, για την εξόντωση του αντιπάλου στόχου ο οποίος, ναι, τυχαίνει να είναι ανυπότακτος, δίκαιος, άφοβος και ελεύθερος. Οι κακεντρεχείς κατηγοροι διακατέχονται από ένα αίσθημα έπαρσης, οίησης και αλαζονείας, επειδή ανήκουν στη δυνατή, δήθεν, συμμαχία των κοινωνικών κηνσόρων και τιμωρών, αλλά και ακόμη γιατί δρουν συνήθως επ'αμοιβή και μέσα σε ένα προστατευμένο από υψηλούς «προστάτες» περιβάλλον, άνευ αντιστάσεως, αντιλόγου και ουσιώδους αντιδράσεως. Οι πολλοί δειλιάζουν και ίσως πιπιλίζουν σαν καραμέλα τη χαρεκακία τους. Οι λίγοι «αγοράζουν» τις υπηρεσίες τους. Η τρομοκρατία των «εξυγιαντών» και μισθοφόρων των συγκροτημάτων δικαιώνεται και η ασυδοσία τους

κορυφώνεται. Η παντέρμη κοινωνία μας χτυπημένη από την υπαίτια κρίση και από τους υπαίτιους της κρίσης, που είναι οι ίδιοι οι εντολείς και οργανωτές των επιχειρήσεων εξόντωσης των αντιπάλων τους, όταν δεν τα έχει χαμένα, ασκείται ψυχολογικά σε επιχειρήσεις μισαλλοδοξίας και σε επαναστατικές ασκήσεις με κλιμάκωση της βίας, πάντα υπό την μαπαγκέτα του «μεγάλου αδελφού», εγχώριου ή ξένου.

Ειδικότεροι στόχοι για μια νέα «εταιρική» Βουλή

Ο πόλεμος κλιμακώνεται. Η μαζοποίηση επιτυγχάνεται. Προσωπικότητες, ελεύθερες, αυτόγνωμες και ανεξάρτητες, δεν είναι ανεκτές. Εκτός κι αν είναι «περσόνες» που ανήκουν σε ποικιλώνυμες στοές και λέσχες διεθνών κυκλωμάτων και λοιπών αδελφοτήτων ή «αδελφάτων». Εκείνες αναγνωρίζονται, δοξάζονται και προωθούνται με αλεξίσφαιρα υποσυστήματα σκοτεινών συναρθρώσεων στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης. Οι υπερήφανοι αγωνιστές της ελευθερίας και της αξιοπρέπειας του ανθρώπου

τίθενται εκτός νόμου, ως θλιβεροί εκφραστές μειοψηφικών δήθεν ιδεών. Οι Νέρωνες επιτίθενται. Οι διωγμοί κατά των Χριστιανών συνοδεύτηκαν από την προβοκατόρικη αιτίαση ότι αυτοί έκαψαν την Ρώμη, πράγμα που έκανε ο ίδιος, ο μέγας αρχιτέκτων και πολεοδόμος, ο λυράρης, τεχνοκράτης και ολυμπιονίκης Νέρων. Νόμισε πως ήταν κοσμοκράτορας και Θεός, άρχοντας της παγκοσμιοποίησης του καιρού του. Και στην ακμή της νιότης του. Όμως ο γέρον στρατηγός Γάλβας τον κατενίκησε, όπως μας θυμίζει ο Καβάφης. Ουσιαστικά, τον είχαν καταβάλει τα πάθη του. Το δίκαιο πάντα νικά. Μπορεί να περιπλανάται, να αργεί, να θαμπώνεται, να χάνεται προς στιγμήν, αλλά είναι πάντα εκεί. Ο διωγμός ενός αθώου γίνεται δυστυχώς ατιμωτητί σήμερα. Και συναντά την αδιαφορία του λαού, όταν δεν παρασύρεται από τους «αγκιτάτορες», οι οποίοι μπορεί με τη μεγαλύτερη ευκολία να μας «προτείνουν» βουλευτές άμισθους, προερχόμενους αποκλειστικά από πλούσιες οικογένειες ή βουλευτές και θεσμικούς

αξιοματούχους εγκάθετους των χορηγών τους, που θα προσφέρουν «ευγενώς», «ανιδιοτελώς» και «αφιλοκερδώς» τις υπηρεσίες τους στον λαό που θα αναφωνεί γονυπετής «*αφερίμ εφέντη μ'*», χωρίς συνεργάτες, με μηδέν δηλαδή δημοσιονομικό κόστος. Μπορεί ακόμη να μας προτείνουν κάποιο πολίτευμα χωρίς Βουλή, αλλά με λαϊκές συνελεύσεις άμεσης, δήθεν, δημοκρατίας ή με ψηφιακά κοινωνικά δίκτυα, υποβολιμαίες δημοψηφισματικές, δήθεν, αποφάσεις, με πολυδιασπάσεις των εθνικών κοινωνιών και κεντρικών κυβερνήσεων και άλλες σύγχρονες Ιακωβίνικες λύσεις, έστω και αν όλες αυτές έχουν καταδικασθεί τελεσίδικα από την Ιστορία. Ο λαός, ακόμη δυστυχέστερα, νομίζει πως το θέμα της άδικης διαπόμπευσης ενός πολιτικού, δεν τον αφορά. Μπορεί μάλιστα να υιοθετήσει και τα ύπουλα επιχειρήματα, όπως «δημόσιο πρόσωπο είναι, καλά να πάθει» ή «τα έχει αυτά η πολιτική, είναι μέσα στους κινδύνους του επαγγέλματος οι φθονερές καταγγελίες» και άλλα θλιβερά παρόμοια.

Όμως δεν είναι έτσι. Διότι επιχειρείται ο πολιτικός θάνατος ενός δημοκράτη αγωνιστή που μάχεται έντιμα και καθαρά όλη του τη ζωή γι' αυτόν τον λαό και για τις αξίες του. Όχι για τα πολυπολιτισμικά παραγγέλματα της παγκοσμιοποίησης. Διότι χτυπούν τον αυτοδημιούργητο, και όχι τον γόνο ή τον τεθέντα δουλικά υπό προστασία, τον επιστήμονα, τον λαϊκής και ταπεινής καταγωγής που περπατούσε ξυπόλητος χωρίς ωστόσο να ζηλέψει και να φθονήσει εκείνους που φορούσαν παπούτσια, και που δεν φόρεσε φουστανάκια όπως φωτογραφίζονταν τα παιδιά των αστών πολιτικών. Χτυπούν στον πυρήνα της ύπαρξής του, σε ό,τι πιο ιερό, στο παιδί του. Χτυπούν τον πραγματικά δημοφιλή πολιτικό, όπως φαίνεται από το πόσες φορές έχει εκλεγεί (13 φορές συνεχώς), όχι ελέω οικογενειακού ονόματος και νεοφεουδαλικού πλούτου, χωρίς εκλογικά δαπάνηματα, χωρίς ολοσέλιδες καταχωρήσεις και υποστήριξη από εταιρείες διαφημιστικές, δημοσκοπικές και άλλες, χωρίς φωτεινές γιγαντοαφίσσες στις στάσεις των τρόλλευ,

χωρίς διορισμό πρώτα στα ψηφοδέλτια επικρατείας ή της Ευρωβουλής και ύστερα με τη «θριαμβική» κάθοδο στις εκλογές. Γνωστή και δοκιμασμένη πατέντα υπέρ των «ημετέρων». Διότι απλά χτυπούν τον ασυμβίβαστο, που δεν παρασπόνδησε ούτε αυτομόλησε από τις γραμμές και τις τάξεις του ποτέ. Και που αρνήθηκε συνειδητά την υπαγωγή και ενσωμάτωσή του στο κατεστημένο. Που δεν τους προσκύνησε, μ' ένα λόγο. Αυτός ο πολιτικός είναι εχθρός τους εκ μόνου του λόγου ότι υπάρχει. Και διαφέρει. Δεν είναι «τριμηνίτες», ούτε αυτός ούτε ο γιος του, αλλά έφεδροι αξιωματικοί που δεν υπηρέτησαν στην Κλαυθμώνος ή στη Μεσογείων, αλλά στα σύνορα. Τους χαλάει λοιπόν την πιάτσα. Δεν είναι ευτυχώς όμοιός τους. Πρέπει να υποστεί τον με ατίμωση θάνατο. Να χαθεί το δείγμα. Να αποδομηθεί ο ίδιος και να απονομιμοποιηθεί και ακυρωθεί ο λόγος του, που υπήρξε και είναι πάντα ηθοπλαστικός. Πρέπει οπωσδήποτε να μην υπάρχουν και κάποιοι μη φαύλοι και μη διεφθαρμένοι, αγκρουπάριστοι και όρθιοι, που να

μπορούν να αρθρώσουν λόγο ελεύθερο, άφοβο, εποικοδομητικό και δίκαιο. Ιδού η εξίσωση με την απόλυτη απαξίωση των πάντων! Αυτός είναι ο στόχος τους! Έτσι εξηγείται το μένος τους!

Οι κοινωνικοπολιτικές επιπτώσεις

Το ζήτημα έτσι, μετατρέπεται αυτομάτως από φαινομενικά προσωπικό και ειδικό σε γενικό και συλλογικό. Γιατί όπως κυλούν τα πράγματα είναι ζήτημα χρόνου για το πότε θα έρθει η σειρά του απαθούς και αδιάφορου πολίτη. Η άβουλη μάζα, όπως θέλουν να μετατρέψουν το λαό οι masters των μέσων επικοινωνίας και τα «αόρατα» σχεδιαστήρια, δεν μπορεί χωρίς τους φυσικούς και τίμιους ηγέτες της να αντισταθεί. Χωρίς τίμια και αφιερωμένη σ' αυτόν πολιτική ηγεσία δεν μπορεί να σωθεί και να παραμείνει εν ζωή ο λαός και η κοινωνία ως σύνθεση προσωπικοτήτων συνολικά. Και η φυσική, η εκλεγμένη ηγεσία δεν μπορεί να υποκατασταθεί από τους παντοειδείς και αυτόκλητους «προστάτες». Όλα, και κατ' εξοχήν το επεισόδιο που *in media res*

αναλύουμε εδώ, είναι υπόθεση δημοκρατίας. Δημοκρατίας κλασσικής, αντιπροσωπευτικής, κοινοβουλευτικής. Και όχι τηλεοπτικής, ηλεκτρονικής ή ομάδων διαφόρων θεωρητικών ή και πρακτικών εφαρμοστών της βίας ή τιμωρών με γιούχα, με γιαούρτια, με ρόπαλα, με σαρανταπεντάρια ή με καλάσνικοφ, ανάλογα με τις περιστάσεις και με τις επιλογές τους, ομάδων λοιπόν, εξοστρακιστών και πάσης φύσεως αυτοδικούντων. Αυτό είναι. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο. Στους εμπαιθείς και κακεντρεχείς αναλυτές, υποκινητές, υποβολείς τηλε-εισαγγελείς, κήνσορες και διώκτες των επιλεγμένων μαχητών πολιτικών ως στόχων, υπενθυμίζεται το άρθρο 8 του Συντάγματος: ***«Κανένας δεν στερείται χωρίς την θέλησή του το δικαστή που του έχει ορίσει ο νόμος. Δικαστικές επιτροπές και έκτακτα δικαστήρια με οποιοδήποτε όνομα, δεν επιτρέπεται να συσταθούν».***

Όπως εύκολα διαπιστώνει κανείς, η γραφή εδώ είναι πονεμένη μεν, ψύχραμη δε. Άλλοι ως υστερικοί παραληρούν, ηθικολογούντες ενώ είναι πολύ πιθανόν να μην είναι

οι ίδιοι «αναμάρτητοι», στην απέλπιδα προσπάθειά τους να στήσουν το ανυπόστατο κατηγορητήριό τους. Ένας, για παράδειγμα, γνωστός υιός γνωστού πατρός, αναγοκοκκινισμένος και αφρίζοντας, ρισκάρει να πάθει εγκεφαλικό από τηλεοράσεως δήθεν ιδιωτικής. Άλλος, γνώστης και διαχειριστής του «μπλογκοκεφαλαίου», ανήκων σε γκρούπα, (ο αρχηγός της οποίας ασκείται σε «Μερκελολειχία», ενώ ταυτόχρονα βρίζει σαδιστικά και χυδαία τον ελληνικό λαό), παριστάνει τον γενναίο ηθικολόγο που περιφρονεί τις διατάξεις του ποινικού κώδικα περί προσβολής της προσωπικότητας, υβρίζοντας και συκοφαντώντας ασυστόλως.

Καλώ τους πολίτες να κρίνουν. Αν τους αφήσουν ελεύθερους προς τούτο. Αν μπορέσουν να αντισταθούν στην οργανωμένη πλύση εγκεφάλου που τους κάνουν. Και ας καταδικάσουν τον γράφοντα ως «υπεύθυνο» της οικονομικής καταστροφής της χώρας και της ηθικής κατάπτωσης της κοινωνίας μας. Αν αυτό είναι τίμιο και ηθικό!

Υστερόγραφο 1: Το κύτταρο του γράφοντος δεν φοβήθηκε τους Τούρκους το 1821 και πριν, τους Βαυαρούς το 1834, τους Τούρκους ξανά το 1920-22, τους Ιταλούς το 1940-41, τους Γερμανούς το 1941-44. Ίσως αυτό σημαίνει κάτι. Εδώ είμαστε. Και εδώ θα μείνουμε.

Υστερόγραφο 2: Ονόματα και διευθύνσεις δεν χρειάζεται να καταχωρισθούν τώρα, εδώ. Προς το παρόν τα αφήνω στη φαντασία και την κοινή πείρα των αναγνωστών.—

Β.Γ.Π.

15. VIII. 2012

